

Arrest

**nr. 74 159 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die loco advocaat S. LAUWERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 augustus 2010, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling. Op 1 oktober 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing 'Afstand van asielaanvraag' omdat verzoeker geen gevolg had gegeven aan de oproeping om zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 september 2010. Op 14 maart 2011 verklaarde verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

1.2. Op 24 november 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 24 november 2011 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig uit Wazirabad in Gujranwala district. U woonde samen met uw familie in de wijk Bakar Gala in Wazirabad. Sinds 2007 bent u politieagent. U volgde hiervoor een speciale opleiding van zes maanden in Lahore. In datzelfde jaar overleed uw vader. In 2009 verhuisde u samen met uw familie naar een groter huis in de wijk Haji Pura in Wazirabad. In januari 2010 werd u als politieagent opgeroepen bij een overval. Bij de schietpartij die daarop volgde stierven twee van de overvallers. In diezelfde maand nog werd u bij uw huis in Haji Pura aangevallen en voor dood achtergelaten. Na vijftien dagen rust begon u opnieuw te werken. In diezelfde maand werd u opgeroepen bij een overval op een zakenman. Enkele politieagenten raakten gewond en één van de daders werd gedood. Later, wanneer uw huis beschoten werd, kwam u te weten dat er een verband was tussen de aanslagen op uw persoon en de criminelen die gedood werden. Uw belagers waren lokale criminelen die banden hadden met de slachtoffers en die wraak wilden nemen omdat u uit dezelfde kwam als de criminelen. Nog wat later werd u bijna ontvoerd, maar de poging mislukte. Door al die incidenten vroeg u een overplaatsing naar een ander politiekantoor. Eerst kreeg u kantoorwerk en later werd u overgeplaatst naar Gujranwala en verbleef u een periode bij uw oom in Faisalabad. Bij uw oom was u veilig omdat hij DSP (Deputy Superintendent of Police) was bij de politie en omdat er veel politieaanwezigheid was in en rond zijn huis. Maar u bleef werken en u keerde af en toe terug naar Wazirabad. Onderweg naar huis werd uw auto opnieuw beschoten. Daarom besloot u in augustus 2010 om Pakistan te verlaten. U broer regelde uw vertrek. U vloog van Pakistan naar Italië en vanuit Italië reisde u via Frankrijk naar België met een auto. Op 30 augustus 2010 kwam u aan in België en u vroeg asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw politiebadge, uittreksels uit het politiedagboek en een medisch document voor.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag. De gronden van uw asielaanvraag vallen niet onder één van de vermelde gronden in het Vluchtelingenverdrag. U verklaart dat u in Pakistan, als politieagent, vrees kende voor de wraakacties van criminelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Nadat u betrokken geraakte in enkele incidenten waarbij criminelen het leven lieten werd u meermaals bedreigd en aangevallen door criminelen uit uw buurt (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze aanvallen zijn het gevolg van een persoonlijk conflict tussen u en de medestanders van de slachtoffers. De medestanders hebben het niet op u gemunt omwille van één van de gronden zoals vermeld in het Vluchtelingenverdrag, ze willen wraak nemen omwille van uw betrokkenheid bij incidenten waarbij criminelen het leven lieten. Voorts heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing zoals bepaald in Artikel 48/4 § 2 b) **Ten eerste**, hebt u er niet alles aan gedaan om uzelf te beschermen in Pakistan. U hebt nooit uw job als politieagent opgegeven en u hebt, ondanks dat u dat had kunnen doen, geen gebruik gemaakt van de bescherming van de politie. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt antwoordt u dat u uw job wel opgegeven hebt. Dit klopt niet. U heeft uw job pas opgegeven wanneer u naar Europa kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 9), u hebt nooit uw job als politieagent opgegeven toen u nog in Pakistan verbleef. Er werden wel enkele stappen ondernomen: u kreeg kantoorwerk toebedeeld en later werd u overgeplaatst naar Gujranwala (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit kan niet beschouwd worden als een initiatief om bescherming te zoeken. Gujranwala ligt op slechts op een dertigtal kilometer van Wazirabad (blauwe map, punt 1). Bovendien bleef u, ondanks het risico dat u liep, tijdens uw overplaatsing naar Gujranwala en uw verblijf bij uw oom in Faisalabad terugkeren naar Wazirabad (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en 9). Dit ondermijnt uw vrees. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt verklaart u dat u deze bezoeken altijd deed in een politiewagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is merkwaardig dat u daarmee probeert aan te tonen dat u door die politiewagen geen problemen ondervond, het is net in de hoedanigheid als politieagent dat u problemen kreeg met criminelen. Een politiewagen lijkt in deze situatie gevaarlijker dan een gewone personenwagen. U wijst er meermaals op dat de politie u niet kon beschermen omdat er geen onderzoek naar de feiten tot stand kwam: u verklaart dat het hoofd van de politie in Pakistan de opdracht moet geven voor bedreigingen te onderzoeken maar dat de politie dit niet doet voor een gewone mens (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), u verklaart dat de politie de zaak niet goed onderzocht omdat ze niet van prioritair belang was (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), en u verklaart ook dat u geen klacht kon indienen tegen de personen die u bedreigden omdat u niet goed wist wie deze personen waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit is tegenstrijdig met andere verklaringen: u verklaart dat uit politieonderzoek blijkt dat gezochte criminelen uit Bakar Gala te maken hadden met de slachtoffers uit de incidenten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), u verklaart dat uit onderzoek bleek dat er een link was tussen de familie van een slachtoffer en andere overvallen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) en u verklaart dat uw klachten geregistreerd werden en onderzocht werden (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit wil zeggen dat er weldegelijk een mogelijkheid tot bescherming van de politie bestond en dat u er

gebruik had kunnen van maken. **Ten tweede**, hebt u een intern vluchtalternatief. U stelt meermaals dat u veilig was en geen problemen ondervond toen u bij uw oom is Faisalabad verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 6, 9 en 13). Uw oom is Deputy Superintendent of Police (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) en de aanwezigheid van politie rond de woning van uw oom zorgde ervoor dat u daar veilig was. Dit wijst erop dat enerzijds de politie weldegelijk bescherming kon aanbieden en anderzijds dat wegtrekken uit Wazirabad, Faisalabad ligt op een kleine tweehonderd kilometer van Wazirabad (blauwe map, punt 2), uw veiligheid ten goede komt. U wijst er tijdens uw gehoor meermaals op dat u persoonlijk gevisieerd werd door criminelen omdat ze uit dezelfde buurt als u komen en omdat de criminelen u als enige agent die betrokken was bij de incidenten kenden net omdat u uit dezelfde buurt kwam als hen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit wijst erop dat het om een lokaal en persoonlijk conflict gaat. U wijst erop dat die criminelen overal contacten hebben en dat ze u overal zullen lastig vallen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U werd echter niet lastig gevallen bij uw oom. Er is geen enkele reden waarom u niet zou kunnen verhuizen naar een andere plaats in Pakistan, nog verder weg van de criminelen. U volgde bijvoorbeeld eerder een opleiding voor politieagent in Lahore (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), wat erop wijst dat u als jongeman ook elders in Pakistan kan functioneren. Toch hebt u dit niet gedaan. U kan niet beweren dat de criminelen u overal zullen vinden zolang u geen poging ondernomen hebt om ergens anders te gaan wonen. Dit is zeker het geval gezien u tijdens uw verblijf bij uw oom veilig was. U baseert zich enkel op een vermoeden. Uw verklaringen over de bedreigingen die tegen u geuit werden en uw belagers zijn vaag en incoherent. Wanneer u gevraagd wordt of u weet wie uw belagers zijn antwoordt u eerst dat u het niet zeker weet, maar toch weet u te vertellen dat het gaat om familie van één van de slachtoffers die ook in verband staat met andere slachtoffers van de incidenten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Later in het gehoor kent u de identiteit van de belagers niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Meteen daarna bevestigt u dat u vermoedt dat het om lokale criminelen gaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Nog later in het gehoor wordt u gevraagd hoe u te weten kwam dat de belagers te maken hadden met de slachtoffers uit de incidenten waarbij u betrokken was (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U kwam het te weten via de burens. Plots weet u dat het de neven en de broers van één van de slachtoffers zijn die u lastig vallen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit wijst erop dat u de identiteit van de daders moet kennen, want indien u weet wie het slachtoffer is, u weet vanwaar ze afkomstig zijn en u weet dat het de neven en broers van het slachtoffer zijn, dan komt u automatisch bij hun identiteit terecht. Nog later stelt u dan weer dat u niet weet wie de mensen zijn die u aanvielen, omdat u op het hoofd geslagen werd en omdat u niets kon zien (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Als u ermee geconfronteerd wordt dat u toch via uw burens te weten kwam wie de belagers waren en dat u dan toch een klacht tegen hen had kunnen indienen antwoordt u dat het al donker was en dat u de belagers niet kon zien. U weet niet juist wie de daders waren en daarom kon u geen klacht indienen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Meteen daarna verklaart u dan weer dat er een band was tussen één van de slachtoffers en uw belagers. U vertelt dat u te weten kwam dat de familie van één van de slachtoffers achter u aan zou komen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). In kort: uw ganse verklaring over de aanvallen en de belagers is vaag en onduidelijk. Dit stelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover in vraag. U legt uw politiebade, uittreksels uit het politiedagboek en een medisch document voor. Uw werk als politieagent wordt niet in twijfel getrokken. De politiebade bewijst enkel dat u werkzaam was bij de politie in Pakistan. Volgens uw verklaring bevat het politiedagboek beschrijvingen van gebeurtenissen en incidenten waarbij u betrokken was als politieagent (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze documenten beschrijven enkel uw werkzaamheden bij de politie. Deze voorvallen zijn vreemd aan het Vluchtelingenverdrag, het gaat om incidenten waarbij u als politieagent in confrontatie kwam te staan met criminelen. Het medische document dat u voorlegt bewijst enkel dat u in behandeling bent geweest omwille van een blessure. U legt bovendien geen enkel officieel identiteitsdocument voor. Wat betreft uw identiteitskaart verklaart u dat u er één had in Pakistan, maar dat u niet weet waar ze zich nu bevindt. U verklaart dat u naar de ambassade kunt gaan in België om dat na te vragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is tegenstrijdig met een andere verklaring. Wanneer u gevraagd wordt waarom het onmogelijk was om documenten mee te brengen uit Pakistan antwoordt u dat het land niet mocht verlaten zonder toestemming van de overheid (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is merkwaardig dat u volgens uw verklaring Pakistan illegaal verliet maar toch zonder problemen naar de Pakistaanse ambassade in België wilt stappen in verband met uw identiteitskaart. Uw verklaringen over uw internationaal paspoort zijn tegenstrijdig met uw verklaringen in de vragenlijst van DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken). U verklaart dat u een internationaal paspoort had in Pakistan maar dat u het kwijt bent geraakt, terwijl u bij DVZ verklaart dat u reisde met uw eigen paspoort (vragenlijst DVZ, punt 21). Het feit dat u geen kennis hebt over het paspoort waarvan u beweert dat u ermee reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) doet vermoeden dat u met uw eigen paspoort reisde en dat u informatie achterhoudt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op een schending van artikel 52, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 1, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verweerder wijst er op dat de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van artikel 52 van de vreemdelingenwet, doch op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag en kan in onderhavige procedure niet nuttig worden aangevoerd (RvS, nr. 173.106 van 3 juli 2007; RvV, nr. 33.794 van 6 november 2009).

Verzoeker verwijst naar het begrip “vluchteling” evenals naar de subjectieve en de objectieve dimensie die een gegronde vrees voor vervolging behelst, en poneert dat hij aan deze eisen voldoet. Verzoeker wijst er verder op dat uit internationale rapporten blijkt dat de mensenrechtensituatie in zijn regio van oorsprong in Pakistan beneden alle peil is; dat overduidelijk blijkt dat verzoeker – in het verleden zowel als nu – in de onmogelijkheid verkeert om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke hij behoort; dat deze zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegrond zijn van de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker; dat deze elementen niet toelaten om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker meent dat het Vluchtelingenverdrag wel van toepassing is op de door hem aangehaalde problemen en betwist dat het gaat over geweld vanwege criminele bendes ten aanzien van zijn persoon. Hij heeft Pakistan verlaten om zich te beklagen over het gebrek aan bescherming vanwege de Pakistaanse autoriteiten. Tijdelijk onderduiken bij zijn oom in een ander dorp/stad is geen definitieve en alternatieve oplossing van zijn problemen, te meer daar hij een politieagent met een provinciale aanstelling is waardoor hij zich niet elders in het land kan vestigen. Verzoeker stelt ten slotte dat hij Pakistan heeft verlaten om zich te beschermen tegen grotere problemen die zich in de toekomst kunnen stellen.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker betwist dat zijn asielaanvraag vreemd is aan het vluchtelingenverdrag en dat het gaat over geweld vanwege criminele bendes ten aanzien van zijn persoon, maar dat hij volledig nalaat om concrete argumenten of elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door hem aangehaalde problemen wel zouden ressorteren onder de criteria van het vluchtelingenverdrag. De motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker niet bedreigd wordt omwille van één van de gronden zoals vermeld in het vluchtelingenverdrag (ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging) maar louter omdat de criminelen wraak willen nemen omwille van verzoekers betrokkenheid bij incidenten waarbij andere criminelen het leven lieten blijft dan ook onverminderd gehandhaafd. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenmin dat hij wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging niet op bescherming vanwege de Pakistaanse autoriteiten zou kunnen rekenen. Verzoeker verklaarde immers zelf dat zijn klachten geregistreerd en onderzocht werden (gehoorverslag, 11).

Ook aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing zoals bepaald in artikel 48/4 §2 b) van de vreemdelingenwet omdat (i) verzoeker niet alle beschermingsmogelijkheden in Pakistan heeft uitgeput; (ii) verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt; (iii) verzoekers verklaringen over de bedreigingen die tegen hem geuit werden en over zijn belagers vaag en incoherent zijn, kan worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het louter tegenspreken van de vaststelling dat hij over een intern vluchtalternatief beschikt en het louter betwisten dat hij in Pakistan over voldoende beschermingsmogelijkheden beschikt. Ook hier wordt verzoekers grief geenszins uitgewerkt minstens niet aannemelijk gemaakt zodat de motivering ook hier overeind blijft aangezien deze niet op afdoende wijze wordt weerlegd. Met betrekking tot het intern vluchtalternatief dient overigens te worden opgemerkt dat dit niet betekent dat men in een ander deel van het land exact dezelfde job moet kunnen uitoefenen. Artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet stelt immers slechts dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat het om een lokaal en

persoonlijk conflict gaat en dat er geen enkele reden is waarom verzoeker niet zou kunnen verhuizen naar een andere plaats in Pakistan.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER